

Jurk (Bruuns Bazaar).

“Volledig blote armen, daar ben ik nog niet aan toe. Ach, op mijn leeftijd zijn driekwartmouwen sowieso stijlvoller”

KIM (54) IS VOORMALIGE EIGENARES VAN EEN TAVERNE EN HEEFT EEN VRIEND. ZE WAS SLACHTOFFER VAN DE SWITEL-BRAND.

“De brand is intussen vijftien jaar geleden, maar het is nog maar sinds deze zomer dat ik driekwartmouwen aan durf. Lange tijd heb ik mijn armen en handen, die helemaal verbrand waren, verstopt. Ik zag altijd enorm tegen de zomer op. Al was het veertig graden en zweette ik, ik droeg lange mouwen. Ik kocht soms wel iets met korte mouwen, maar bracht het altijd weer terug naar de winkel. De winter was mijn seizoen. Helemaal als het echt koud werd en ik handschoenen kon aantrekken, zodat alle littekens mooi bedekt waren. Ik had een hele collectie leren handschoenen die ik droeg in combinatie met een hoedje en een mantelpakje. Ik speelde met accessoires en deed mijn best om er zo elegant mogelijk uit te zien, om mijn littekens te compenseren. Al werd dat niet altijd op prijs gesteld,

want ik heb een paar keer achter mijn rug horen zeggen: ‘Wat een dikke nek. Wie denkt zij wel dat ze is?’ Maar ik vond het prima dat ze mijn verhaal niet kenden. Ik wil geen medelijden. Het keerpunt kwam er na mijn microdermabrasiebehandeling. De brandwonden op mijn handen en armen zijn er enorm door verbeterd. De huid is egalier en soepeler geworden. Het is sinds toen dat ik me een beetje mooier ben gaan voelen, dat ik meer zelfvertrouwen kreeg. Volledig blote armen? Nee, daar ben ik nog niet aan toe. Dat hoeft voor mij ook niet. Op mijn leeftijd is een driekwartmouw sowieso stijlvoller, vind ik.

NIEUWE LIEFDE, HERNIEUWD VERTROUWEN

Ik heb de brand zien uitgaan. Vooral de hitte was ondraaglijk. Ik weet nog dat iemand zei: ‘Ga naar de grond, daar is meer lucht’. Net voor ik neerzeeg, dacht ik: levend verbranden, net de dood die ik zeker niet wilde. In het ziekenhuis ben ik bijgekomen. Ik weet nog dat ik ging rechtzitten en een vrouw zag met een zwart gezicht met opgerolde vellen. Ik ben flauwgevallen. Wat volgde, was een lange lijdensweg van drie maanden ziekenhuis, huidtransplantaties, drukmaskers en afschuwelijk pijnlijke verzorgingen, en daarna jaren revalideren. Enkele maanden na de brand liet mijn vriend me in de steek. Hij kon de lit-

tekens en de wonden niet aan. Een chirurg van het ziekenhuis vertelde me dat dat vaak, meestal zelfs, gebeurt als het de vrouw is die brandwonden heeft. Omgekeerd, als het de man is, gebeurt dat zelden. Ik ben daarna acht jaar alleen gebleven. Ik wilde me niet meer kwetsbaar opstellen, was mijn vertrouwen in mannen, maar ook in mezelf kwijt. Waarom zou een man mij willen als hij iemand zonder littekens kan hebben?

Intussen heb ik een nieuwe vriend. Dat was niet makkelijk in het begin, ik wilde me niet uitkleden in zijn bijzijn, voelde me lelijk. Maar hij heeft nooit een punt van de littekens gemaakt en vindt me mooi zoals ik ben. Ik voel me goed nu, maar het heeft lang, héél lang geduurd. Ik heb aanvaard dat de littekens er zijn en blijven. Het ouder worden heeft me daar ook bij geholpen. Ik zal mijn uiterlijk altijd wel belangrijk vinden, maar niet meer zoals vroeger. Er zijn andere dingen die tellen, weet ik nu: mijn relatie, mijn vriendschappen... Als ik erop terugkijk, ben ik de eerste jaren na de brand verbitterd geweest. De laatste tijd voel ik me blijer en optimistischer. Ik ga weer dansen en sporten met vriendinnen, ik lach meer. Ik heb het gevoel dat ik weer de Kim van vóór de brand ben.” ■